

ALEKSANDRA M. AISTĒ

Vienā kartā Prancūzijā...

Tobulas romāns
dievinācioms viskā,
kas prancūziška!

Izabele nemēgsta apsipirkimū. Jei kā ir perka,
tai tik pils Prancūzijā!

ALEKSANDRA M. AISTĖ

Vieną kartą Prancūzijoje...

Romanas

PIRMA DALIS

2016-ŪJŲ GRUODIS

AŠ TAVĘS NEPAMIRŠIU

Buvo žvarbu. Vėjas senosiose uostamiesčio kapinėse košė kiaurai, o juodas Izabelės paltas (pirktas, žinoma, ne laidotuvėms) menkai tegelbėjo. Ji vos laikėsi, kad nepradėtų garsiai kalenti dantimis. Ir vis sugrįždavo prie minties: kuriems velniams toks žieminis paltas, su kuriuo šilta tik automobilyje. Laimei, duobkasiai dirbo greitai. Ir darbo jiems nebuvo daug: mažytę urną su senelio pelenais greit nuleido į žemę; užkasti ją irgi buvo juokų darbas – juk duobė keliasdešimt kartų mažesnė, nei skirta karstui. Taigi viskas vyko gana greitai, bet laiko sustirti užteko.

Kažkas Izabelę apkabino iš nugaros ir ranka įsitvėrė į alkūnę. „Na, jau ne“, – pagalvojo ji ir tuoj pat išsilaisvino, pritūpdama prie kapo: geriau jau išdėlios kryželį iš baltų rožių žiedų, uždegs žvakes. O taip, ji liūdėjo, bet tuo liūdesiu dalintis akivaizdžiai netroško.

Užtat dirbdama prie kapo jautėsi tobulai. „O kaip kitaip atiduosi paskutinę pagarbą?“ – mąstė. Dar galvojo apie senelį, labiausiai – apie jo rankas: stiprias, dideles, įdegusias saulėje lauko darbus bedirbant (tas įdegis išliko net po begalybės dienų, praleistų ligoninėje). Kaip dabar matė, kad kairiojo nykščio nagas buvo pažeistas ir augo su

ranteliu per visą ilgį, o dešiniąjį smilių žymėjo nedidelė apvali karpa (nei bjauri, nei ką). Izabelės atmintis nesunkiai atgamino senelio balsą, kai jis ją mažą kviesdavo vardu, ir iš gerklės jai ėmė veržtis lyg koks gniutulas. Nes nebėra to balso. Nebėra tų rankų. Nieko nebėra, tik pelenai po šalta žeme. Ji prisimerkė, suspaudė lūpas ir timptelėjo aukštyn abu jų kampučius, lyg šypsotųsi. Taip visada darydavo, kad nuslopintų gaudulį. Ir stebuklas – iškart palengvėjo. „Aš tavęs nepamiršiu“, – pagalvojo ir paglostė grumstuotą kapo žemę. Tada atsistojo.

Rankos visai sustiro, tad ilgiau nelaukusi apsimovė pirštines. Vėl pajuto žvarbą ir vėl buvo bepradedanti keikti savo juodąjį palatą, kai išgirdo jaunėlio pusbrolio raginimą:

– O dabar visi į restoraną!

Nuskambėjo gana makabriškai, bet Izabelė tik atlaidžiai šyptelėjo: mažas dar – nesupranta.

Beje, į restoraną ji buvo griežtai apsisprendusi neiti. Turėjo Klaipėdoje svarbesnių reikalų, nei klausyti pasvartymų apie tai, kurgi senelis bus padėjęs pinigus, gautus už parduotas žemes. Juolab kad jai tai visai nerūpėjo.

– Neisiu su jumis, – pasakė ji tėvams. – Už pusvalandžio atvažiuoja Liudas su savo *grand espeisu*. Padės man parsivežti į Kauną senelio knygas. Dar ir sunešioti visas į mano palėpę pažadėjo. Be to, jis nori grįžti su šviesa, o dabar juk anksti temsta. Patys žinot, kad vairuotojui prieštarauti nevalia.

– Negali neiti, – vis dėlto paprieštaravo Izabelės mama. – Tu juk mylimiausia senelio anūkė, Izabele...

– Taip, bet jo restorane gi nebus.

Daugiau argumentų nebeprireikė, tad Izabelė išbučiavo tėvus, atsisveikino su artimaisiais, paskutinį kartą metė žvilgsnį į šviežiai supiltą kapą ir sparčiu žingsniu leidosi asfaltuotu keliuku išėjimo link.

KNYGOS

Su Liudu jie dirbo viename skyriuje. Iš pirmo žvilgsnio jis buvo rimtas ir tylenis, o iš antro – linksmas ir net šnekus. Bet kalbėdavo tik tada, kai turėdavo ką pasakyti, ir šis jo bruožas neapsakomai žavėjo Izabelę (mat ji pati nuolat graužėsi, kad kalba per daug). Nors gyveno vienas, bet turėjo didelį butą viename iš atokesnių Kauno mikrorajonų ir važinėjo dideliu automobiliu, beveik autobusu – septynviečiu „Renault Espace“. Ši gigantomanija, Izabelės manymu, galėjo reikšti tik viena: Liudo planuose – santuoka, didelė šeima, kassavaitiniai apsipirkimai dideliame prekybos centre, iškylos gamtoje su šeimos augintiniu ir taip toliau. Už tai ji kartais švelniai truktelėdavo jį per dantį.

Dėl knygų Izabelė paskambino Liudui vakar vakare.

– Alio.

– Labas! Kur esi? Ką veiki? Kaip sekasi?

– Labas. Užuojauta tau.

– Ačiū, Liudai. Kur esi?

– Einu namo. Iš *kačialkės*. Nusibaudžiau šiandien kaip reikiant. Pavargau.

– Vadinas, rytoj gali padaryti pertrauką ir tuo pačiu užsidirbti karmos taškų, – pasinaudojo proga Izabelė ir, nelaukusi atsakymo, greitakalbe ėmė aiškinti situaciją: – Matai, aš paveldėjau senelio biblioteką. Gali patikėt? Ten krūvos knygų, o svarbiausia – visi „Drąsiųjų keliai“ ir „Zenitas“! Noriu rytoj viską parsivežti. Bijau, kad paskui neprisiruošiu. Pats žinai, kaip mes gyvenam: kelionė – darbas, darbas – kelionė. Kai grįžtam namo, liežuvius iškorę, nesinori nuo sofos nultipti...

– Tai palauk, koks būtų prašymas?

Izabelė šyptelėjo. Taip visada nutinka, kai ji užverčia Liudą informacija. Ji išskiemena, žinodama, kad Liudas dėl to nesupyks:

– Ar gali rytoj pasiimti mane iš Klaipėdos su visomis mano knygomis?

– Kiek jų ten turi?

– Hm... Neskaičiavau kiek. Pilna tarybinių laikų sekcija su antresolėmis. Iš keturių dalių. Manau, tavo seneliai irgi tokią turi.

Izabelė prikando lūpą, leisdama Liudui įvertinti situaciją.

– Išimsiu galines ir vidurines sėdynes. Bet iki viršaus nekrausim. Noriu matyti per galinio vaizdo veidrodėlį, kas darosi kelyje. Be to, gali būti nesaugu, jei teks staigiai stabdyti. Tinka?

– Tai aišku, tinka! Pirmiausia vis tiek sukrausim tai, kas svarbiausia, – pritarė Izabelė, karštai linksėdama, nors Liudas to ir nematė.

Po to jie sutarė, kada ir kur Liudas atvažiuos.

PILIS

Nepraėjus nė trims valandoms po to, kai Izabelė uždarė paskui save kapinių vartelius, pilnas knygų „Renault Grand Espace“ pajudėjo Kauno link. Izabelė gurkšnojo Liudo paruoštą žolelių arbatą iš termosos. Paprastai ilgose kelionėse ji gerdavo tik degalinėje pirktą kavą. Ir šis kartas nebūtų išskirtinis, jei ne Liudas: jis tįptelėjo Izabelę už alkūnės, kai ji jau buvo belipanti iš automobilio su pinigine rankoje, ir žvilgsniu parodė į termosą. „Oi, koks praktiškas“, – mintyse sugriežė dantimis Izabelė, o garsiai pasakė:

– Vis tiek lipu. Sumokėsiu už benzina.

– Nepradėk, gerai?

– Taigi ji daug srieba – trilitrė! – nenusileido Izabelė.

– Iškepsi obuolių pyragą ir būsim atsiskaitę, – nusišypsavo Liudas ir prisimerkė, žiūrėdamas jai į akis.

Akimirką kitą Izabelė neteko žado. Ne dėl to, kad toks užmokestis jai pasirodė netikėtas. Sutriko, nes pirmą kartą, jų žvilgsniams susitikus, ji pastebėjo, kokios gražios jo akys. Žalios spalvos, kiek šviesesnės aplink vyzdį, o rainelės pakraščiuose – lazdyno riešutų rudumo.

– Nesvaik, Liudai, nekepsiu tikrai, – pareiškė atsitokėjusi. – Savo palėpėje net padorios orkaitės neturiu. Kaip manai, per kiek laiko maniškė įkaista iki 170 laipsnių?

– Per porą dienų. Mažiausiai... Bet tu ką nors sugalvosi, aš tavim tikiu, – mirktelėjo dar kartą ir trinktelėjo automobilio dureles.

Išvažiavę iš degalinės, prie šios temos negrįžo. Kurį laiką važiavo tylėdami, net radiją Liudas buvo išjungęs. Izabelė mėgavosi arbata ir begaliniu jaukumo jausmu, kurį stiprino šlapdriba už lango. Galvojo apie namus, kaip išsities ant sofos su vilnoniu apklotu.

– Kaip tavo pilis? – ūmai paklausė Liudas.

Pilis, apie kurią jis kalbėjo, toli gražu nebuvo Izabelės nuosavybė, ir stovėjo ji ne Lietuvoj, o už kelių tūkstančių kilometrų nuo jos, bet Liudas sąmoningai praleido žodį „svajonių“.

Apie šią pilį ir tai, kad ji parduodama, Izabelė sužinojo naršydama Prancūzijos nekilnojamojo turto skelbimų portale, į kurį retkarčiais užsukdavo paganyti akių. Mat pastaruoju metu jai vis dažniau tekdavo lankytis Prancūzijoje darbo reikalais. Kadangi buvo įsimylėjusi šią šalį nuo vaikystės, vos tik pradėjo pažinti su prancūzų literatūra, ji vis drąsiau svajojo ten apsigyventi.

Tik ne pilyje, žinoma. Juk jos kainuoja beprotiškus pinigus, o ir ką gi Izabelė veiktų su dvidešimt penkiais miegamaisiais (mažiausiai) bei akimis neaprėpiamu parku?

Bet štai vieną dieną jos žvilgsnį patraukė skelbimas su tokia antrašte: „*Charming Chateau in Limousin with 7 Bedrooms*“*. Valdos kaina, nors ir apvali, Izabelei pasirodė įkandama, o skelbime prisegtas nuotraukų albumas su žavingais nedidelės pilaitės, įsikūrusios jaukaus viduramžių miestelio kaimynystėje, vaizdais visiškai apsuko galvą. Ji išsisaugojo šio skelbimo adresą ir kone kasdien ėmė tikrinti, ar pilis dar neparduota. Pati kol kas negalėjo jos nusipirkti, bet buvo tvirtai pasiryžusi susitaupyti pradiniam įnašui, todėl tik sekė naujienas ir, sukryžiuvusi pirštus, monijo, kad jos svajonių pilimi daugiau niekas nesusidomėtų. Ir tie monai, regis, veikė! Iš pradžių bėgo dienos, paskui mėnesiai, o skelbimas apie Limuzene parduodamą pilį „kabėjo“

* Angl. „Žavinga pilis Limuzene su 7 miegamaisiais.“

kaip „kabėjęs“. Su kiekviena diena stiprėjo ir Izabelės užsidegimas ją turėti. Ji net pati nepastebėjo, kaip Šerono pilį* – mat toks buvo šios pilies pavadinimas – ėmė vadinti savo pilimi, tarsi ši jau būtų jos nuosavybė. Nors iš pradžių Liudą tai erzino, mat jis buvo linkęs įvardinti daiktus savais vardais, ilgainiui jis ir pats ėmė taip sakyti.

– Mano pilis, – kaip visada pabrėždama žodį „mano“ atsakė jam Izabelė, – vis dar vietoje ir vis dar neparduota.

– Tai kada pirksi?

Izabelei pasirodė, kad jis ją truputį erzina: kiek gi galima to paties klausinėti? Matyt, vis dėlto netiki, kad jos svajonė gali išsipildyti.

– Gi žinai, – atsakė ji kiek nekantriai, – kai tik susitau-pysiu pradiniam įnašui nuo penkių šimtų penkiasdešimties tūkstančių.

Liudas palingavo galvą.

– Vis tik tu – nepataisoma optimistė, – ištarė, žiūrėdamas į kelią.

– O tu – beviltiškas pesimistas, – atšovė Izabelė.

– Aš – realistas, Izabele, – nusišypsojo Liudas. – Kiek tau dar trūksta?

Izabelė norėjo atsakyti, kad nedaug, bet tai būtų netiesa. Pilies turėjo neparduoti dar keletą metų, kad ji spėtų susitaupyti tiek, kiek reikia. Tikrai optimistė. Ir taip jau

* Pranc. Château du Chiron.

nelinksma po senelio laidotuvių Izabelė, suspaudusi lūpas, dar labiau paniuro.

Nesulaukęs atsakymo, Liudas trumpam į ją žvilgtelėjo ir be žodžių viską suprato.

– Tai bent jau loterijos bilietą nusipirk, – ramiai pasakė.

– Vis tiek nelaimėsiu.

– Jei nenusipirksi, optimiste, tikrai nelaimėsi.

To užteko, kad Izabelė vėl nusišypsotų.

Vis dėlto daugiau kalbėtis šia tema su Liudu nebenorėjo, todėl ėmė jam pasakoti apie savo artėjančią komandiruotę į Lioną. Kelionė buvo suplanuota kitą savaitę, prieš pat Kalėdas.

PALĖPĖJE

Susirangiusi po šiltu dryžuotu apklotu ant sofos, Izabelė klausėsi Henri Salvadoro dainos „*Jardin d'hiver**“. Mėgavosi, kad šiandien (kad ir kiek mažai tos šiandienos beliko) jau nebereiks kelti kojos iš namų. Į jokią šlapdribą, kuri, rodos, atsekė ją iš pačios Klaipėdos. Buvo neapsakomai jauku, net paširdžius kuteno.

* Pranc. „Žiemos sodai.“

Pasieniuose ant grindų tvarkingai viena ant kitos sudėtos gulėjo parsivežtos knygos. Izabelė nejučia nusišypsojo prisiminusi, kaip plačiapetis Liudas kopia siaurais laiptukais į jos tvirtovę su dviem „Maxima“ maišais, pilnais knygų. „Dabar supranti, kodėl aš nekepu pyragų?“ – paklausė ji, rakindama mažas palėpės dureles, ir jie abu nusijuokė.

Bet pyragą Liudui iškepti privalėjo. Iš naujo paleidusi tą pačią dainą, Izabelė išsitiesė ant sofos visu ūgiu, padėjo galvą ant pagalvėlės, kuri dengė porankį, ir ėmė planuoti. „Rytoj – šeštadienis, – mąstė ji. – Taigi kepti pyragą dar anksti, juk nešiu jį Liudui į darbą, ne į namus.“ Vadinas, rytoj – dar ramybė, o sekmadienį ji nusipirks miltų, obuolių, kiaušinių ir cinamono bei vanilinio cukraus (būtinai!) ir su viskuo keliaus pas Liną.

Su Lina jos bičiuliavosi nuo mokyklos laikų ir atrodė tokios neišskiriamos, kad bendrų draugų rate jų niekas kitaip ir nevadino, tik Izabelina. Paskutiniu metu jos matydavosi rečiau, bet jų draugystė vis dar pateisino tą vardą. Net po mėnesio susibėgusios valandžiukei kavos prieš kitą Izabelės skrydį, jos negaišdavo laiko kalbėdamos apie orą ir seserų vaikus. Lina buvo laiba ilgaplaukė (iš tų, kurios kerpasi tik kartą per metus, dažniausiai pavasarį), amžiais susisupusi į didelį jaukų megztinį. Jos žvilgsnis buvo drąsus, o šypsena atvira. Izabelė ją labai mylėjo.

Sieninis laikrodis jau pranašavo vidurnaktį, bet miegas Izabelės dar neėmė. Ji nuėjo į virtuvę ir, užkaitusi dujinę

viryklę, pastatė ant jos virdulį. Pasidarys melisų arbatos, paskaitys lovoje ir kaipmat užmigs. Visada taip darydavo. Knygos ją veikdavo kaip migdomieji. Skaitymas tarsi užliūliuodavo, priversdamas užmiršti viską, kas trukdo ramiam miegui, ir tarsi upė pamažėle nuplukdydavo į kitą krantą.

Tik ką skaityti? Šianakt jai norėjosi nostalgiskos nuotaikos, saldaus kartėlio, menant praėjusias dienas, dešimtmečių patikrintos draugystės ir kilnių širdžių. Keturių kilnių širdžių. Nesulaukusi, kol užvirs vanduo, ji sugrįžo į svetainę, kur pasieniuose gulėjo senelio knygos, ir ėmė ieškoti. Neilgai trukus rankose laikė romaną „Po dvidešimties metų“.

Laukdamą, kol sušvilps virdulys, prisėdo čia pat ant grindų ir atvertė knygą. Kaip ir daugelis retai skaitomų leidinių, atversta ties viduriu (kaip tik ten turėjo būti skyrius „Karališkoji aikštė“), knyga ėmė ir užsivertė. Tik viršelis su priešlapiu liko atverstas. Priešlapyje, už polietileninio knygos aplanko, slėpėsi keli dviejų šimtų eurų banknotai.

„Oho, reikėtų visas patikrinti“, – pamanė Izabelė ir paėmė kitą knygą. Mat visos jos buvo panašiai aplenktos (tuos aplankus jie su seneliu patys pagamino, kai Izabelė dar buvo mokinukė). Ir visose knygose ji rado pinigų. Smilkiniai tvinkčiojo, širdis daužėsi kaip pašėlusi.

Virdulys jau seniausiai švilpė, bet ji negirdėjo. Pasirodo, senelis paliko jai žymiai daugiau, nei atrodė iš pirmo

žvilgsnio. Ir tai dar ne viskas: kartu su banknotais vienoje knygoje buvo paslėpta iškarpa iš matematikos sąsiuvinio, ant kurios senelio ranka žaliu rašalu buvo išrašyta sentencija: „Nepamiršk, kad gyveni tik kartą.“

VĖLYVI PUSRYČIAI

Sekmadienio ryte Izabelė vis dar jautėsi keistai, nors jau buvo bepradedanti susitaikyti su, kaip ji pati įvardijo, turtingosios paveldėtojos padėtimi.

Kaip ir dera laisvadienį, ji nubudo gerokai po dešimtos. Pas Liną turėjo būti apie pirmą po pietų, tad nieko nelaukusi puolė ruoštis. Pusryčiauti namie neketino, tik išgėrė stiklinę vandens su citrina. Kavą ir užkandį prie kavos atidėjo vėlesniam laikui – pasiims degalinėje mokėdama už kurą.

Po to užsivilkė šiltą megztinį, įsliuogė į džinsus, viršugalvyje sumazgė netvarkingą kuodelį (juk keps pyragą!), užsimetė dirbtinio kailio paltuką, paskubomis užsivyniojo margą šaliką, išoko į kalnų batus ir užrakinusi duris skubiai nudardėjo laiptais žemyn. Stabtelėjo prie lauko durų ir kamštinėje skelbimų lentoje iš spalvotų smeigtukų sudėliojo šypsena.

Neilgai trukus, apsikrovusi pirkiniais, jau stovėjo prie Linos durų ir nekantraudama spaudė skambutį. Vos pravėrusi duris, Lina vietoj „labas“ išrėžė:

– Jeigu šitaip švaistysi pinigus, saule, greit sėdėsi prie suskilusios geldos!

Mat Izabelė laikė padėkliuką su dviem vienkartiniais kavos puodeliais, be to, Lina jau žinojo apie palikimą. Eidama vidun, Izabelė atsakė:

– Greičiau leisk man viską pasidėti ir tave apkabinti.

– Žinoma! Bet kodėl tu išlaidauji? Lyg namie neturėčiau kavos!

– Oi, Lina, – atlaidžiai atsiduso Izabelė, statydama padėkliuką su kava ant virtuvinio stalo ir numesdama maišą su pirkiniais į virtuvės kampą, – nebūk tu kaip Liudas.

– O ką Liudas? Turi rimtų ketinimų? – nusijuokė Lina, ir jos apsikabinusios pasibučiavo į abu skruostus.

Rausdamasi savo maiše, Izabelė paskubomis atsakė:

– Baik tu, nemanau. Mes tiesiog gerai sutariam.

– Arba tu labai naivi, mieloji, arba mes gyvename skirtinguose pasauliuose, – nusišypsojo Lina, pasitaisydama apvalius akinukus, kurie labai tiko prie jos pailgo veido, ir dėstė toliau: – O pasaulyje, kuriame gyvenu aš, joks bičas, metęs darbus vidury dienos, nesitrenks į kitą Lietuvos galą parsivežti bendradarbės, su kuria tiesiog gerai sutaria, – paskutinius žodžius ji itin pabrėžė.

Su šiais žodžiais Izabelė atsitiesė nuo pirkinų maišo ir iš tiesų pasijuto naivi. Ir kaip ji anksčiau nesusivokė? Dar tas pyragas... Per kelias sekundes, kol šitaip mąstė, jos skruostai paraudo, pulsas padažnėjo. Lina reikšmingai nusišypsojo ir ėmė niūniuoti Mendelsono maršą.

– Linaaaa! Baik! – sušuko Izabelė ir švystelėjo į Liną popierinį maišelį su dar šiltais kruasanais. – Mes juk pasižadėjom – daugiau jokių romanų su bendradarbiais, – griežtai pasakė ir jau švelniau pridūrė: – Geriau užkąskim. Aš dar be pusryčių.

– Pažiūrėsim, – sumurmėjo Lina, praplėsdama maišelį, ir nebuvo aišku, apie ką ji kalba: kruasanus ar romanus su bendradarbiais. Vieną kruasaną pasiėmė sau, kitą ištiesė draugei.

Abi atsikando po kąsnelį ir gurkstelėjo kavos, kuri buvo vis dar karšta ir skani. Po šios trumpos pauzės Izabelė kalbėjo toliau:

– Lina, *darling*, nieko tu nepamatysi. Garantuoju, nes kaip niekad žinau, ką sakau: aš noriu pabūti viena, pasimėgauti vienatvę. Ką tik vos ne vos atsigavau po to, kai Gedas mane paliko. Pati žinai, kaip jaučiausi, – pradėjusi ramiai, Izabelė ėmė karščiuotis. – Lyg suspardyta... Lyg jis būtų išplėšęs mano širdį, numetęs į žvyrą ir gerokai patrepsėjęs ant jos, o po to be gailesčio sukišęs atgal ir paleidęs su neužiūta žaizda.

– Dramatizuoji, Izabele, dra-ma-ti-zuo-ji, – konstatavo Lina. – Kaip visada.

Skaitykite likusius
284 iš 304 puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Ar būna per didelių svajonių? Ne!
Net jei ta svajonė – pilis Prancūzijoje. Kartais svajonės
pildosi su kaupu – kartu aplanko gyvenimo meilė...

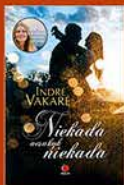
Izabelė visada buvo kitokia, o jos svajonės neįprastos, tačiau šįkart ji
nustebino visus. Paveldėjusi senelio santaupas, ji pasiryžta nusipirkti... pilį!
Ir ne bet kur, o Prancūzijoje.

Nors ne visas pavyksta taip sklandžiai, kaip ji norėtų, tačiau svajonė ima ir
išsipildo. O kartu su ja ateina ir visai nelaukta meilė. Juk apie ją ji visai
nesvajoj!

Tik ką gi galiausiai pasirinks Izabelė? Ar gėraširdį bendradarbį iš Lietuvos?
Ar žavųjį nekilnojamojo turto agentą iš Paryžiaus? O gal paslaptį fotografą,
kurį ji sutiko... pirkdama bandes šalia pilies esančioje
kepyklėlėje?

Likimas Izabelei paruošė ne vieną staigmeną, o autorė skaitytojams – visiškai
netikėtą, bet tiesiog užburiančią romano pabaigą (o gal net dvi!)...

Visoms, besizavinčioms Prancūzija, ši istorija – geriausia
dovana: žavi ir lengva, kvėpianti ką tik iškeptais kruasanais
ir levandomis...

LENGVAS IR ŽAVUS ROMANAS APIE SVAJONES

Jeigu jums patinka jausmingos istorijos ir žavės romantiškąja
Prancūzija, ši knyga – tobulas romanas jums!

ISBN 978-609-484-159-0

9 786094 841590

www.obuolys.lt

Knygos pigiau, įdomybės ir ištraukos nemokamai

KITI FORMATAI:

klausykla.lt

Audio
knyga

Elektroninė
knyga

Viršelio nuotrauka: © Shutterstock

Skaitantis žmogus yra gražus